

มาแต่ตัว

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นในวันที่ 14 ธันวาคม 2561 ในช่วงเวลาใกล้ๆจะ ตี 4 “ER” รายชื่อที่บันทึกไว้แจ่มเจื่อนขึ้น ในหัวของดิฉันคิดว่า 1. รีเฟอร์ ซึ่งต้องตามคนอื่นไม่ได้จริงๆหรือไม่ก็คนไข้คลอดเท่านั้น ถึงจะเรียกเรา 2. เสริมห้องคลอด แล้วพอกดรับก็ได้ยินเสียงใสๆของน้องแฝด(ไม่รู้ว่าเป็นแฝดพี่แฝดน้องเพราะเราชอบเรียกรวมเลย) พี่ซิมมาช่วยคลอดทำกันหน่อยคะ คนไข้ท้องที่ 2 อายุครรภ์ 31 สัปดาห์คะ ดิฉันถามกลับไปทันทีว่า ปากมดลูกเปิดกี่เซนแล้ว หมอให้คลอดที่นี้หรือ น้องก็ตอบกลับมาทันทีว่า Fully แล้วคะ

ดิฉันรีบวางโทรศัพท์มือถือ ปลุกสามีให้ลุกมาเปิดประตูบ้านด่วน ก่อนที่จะหยิบยางมารัดผม สวมเสื้อแขนยาว โดยไม่ได้คิดจะสวมอะไรข้างในอีกนอกจากชุดนอนเท่านั้น กระโดดขึ้นรถแล้วรีบขับออกมาจากบ้านทันที ใช้เวลาประมาณ 3 นาทีก็รีบจอดรถหน้าห้องคลอดทันที รีบวิ่งเข้าห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า สวมเสื้อคลุม หมวก mask และรีบตรงเข้าไปล้างมือแบบไม่ครบ 7 ขั้นตอน ก็พอดีกับได้ยินเสียงเด็กร้องขึ้นมา ความรู้สึกของดิฉันตอนนั้นคือโล่งอกมาก เมื่อเดินเข้าไปในห้องคลอดก็พบกับน้องปิมและคุณหมอเตยช่วยกันทำคลอดเด็กจนออกมาปลอดภัย น้องก้อย น้องแฝด ที่กำลังช่วยดูแลเด็กและคุณหมอเชฟ ผู้ใจดีอีกคน

ผลการคลอด เด็กคลอดปลอดภัย AS=8,10,10 คะแนน น้ำหนักแรกเกิด 2070 กรัม การตามทีมในวันนั้นก็ตามได้เร็วและพร้อมมาก น้องปิมก็เก่งสุดๆสามารถทำคลอดทำกัน ซึ่งไม่ใช่กันธรรมดาแต่มีซาโพลออกมาอีกข้าง น้องแฝดมีความคล่องแคล่วรวดเร็ว แต่เด็กก็ต้องได้รับการส่งตัวไปรักษาต่อที่รพ.บุรีรัมย์เนื่องด้วย Pre term และมารดาเป็นGDM ด้วย แพทย์สั่งให้ onIV ด้วย น้องก้อยน้องแฝดมองแขนเล็กๆของเด็กน้อยคลอดก่อนกำหนดแล้วหันมามองหน้าดิฉัน น้องปิมจึงหันมาทางดิฉันแล้วบอกว่า ไหนๆ เจ๊ก มาแล้วก็แหง IV ให้ด้วยแล้วกันนะ ดิฉันจึงบรรจุแทง IV ให้ และสำเร็จภายใน 1 ครั้ง ถึงการมาช่วยงานในครั้งนี้จะไม่ได้ OT แต่ก็แอบภูมิใจ ในคำชมของคุณหมอเชฟ กับคำพูดสั้นๆว่า “มันเป็นศาสตร์เฉพาะส่วนบุคคลจริงๆ นะพี่” ความจริงแล้ววันนั้น น้องปิม ต้องการตามดิฉันเพื่อมารีเฟอร์ แต่น้องแฝดเข้าใจว่ามาช่วยคลอดเพราะมองเห็นเท้าข้างหนึ่งของเด็กโพล่ออกมาแล้ว เมื่อดิฉันเห็นเด็กปลอดภัยดี จึงให้น้องเวรรีเฟอร์ไปแทน

วันนั้นออกจากห้องคลอดก็เกือบๆ จะ ตี 5 ดิฉันจึงตัดสินใจขับรถไปตลาดเพื่อซื้ออาหารเช้าให้กับลูกๆ เลยกี่แล้วกัน จนเกือบจะถึงตลาดก็นึกขึ้นมาได้ เฮ้ย...วันนี้ฉันมาแต่ตัวนะเงินก็ไม่มีสักบาทแถมไม่มีชุดชั้นในด้วย ดิฉันหัวเราะตัวเองแล้วขับรถกลับบ้าน ..จิตวิญญาณของพยาบาล คือ คนไข้สำคัญที่สุด...จริงๆนะ

จำปุน โพธิ์บัติ

พยาบาลวิชาชีพ ชำนาญการ